

1. Kris - tus choť svou, cír - kev sva - tou
jak po - vě - děl sva - tý Pa - vel,
tak za - mi - lo - val, by mu by - la
že se za ni dal,
sva - tá, v kr - vi je - ho
či - stá, — ja - ko pan - na krá - sná.

2. Chtěl ji míti, sobě vzíti za svou choť milou, / ač ji hříšnou, poskrvněnou znal a nehodnou. / Hle, jak věc to divná / od našeho Pána, / nikdy neslýchaná!
3. Již ji přijal, s ní se svázal v smlouvě milostné, / očistil a posvětil ji k milosti věčné, / v té své spravednosti, / nezlomné věrnosti / do konce v stálosti.
4. Co starého, nesličného při ní kdy vidí, / vše spaluje, hřích shlazuje, aniž ho váží / pro své s ní spojení, / její v něm trvání, / ducha obnovení.
5. Aj, toť milost, k nám horlivost Krista milého, / láska drahá, prokázaná Boha pravého! / Blaze, kdo ji mívá, / ten v Bohu přebývá, / zálibu v něm Bůh má.
6. Nad toto dvě: Krista, církev nic milejšího / není v nebi ani v zemi nic vzácnějšího; / předražené spojení, / s Bohem sjednocení, / divné utěšení.

T: Jan Augusta, Písně chval Božských, 1561 / 2018

M: *Illustratam venustate sociam soli* / Vyšehradský sborník, c.1460/70 / Písně chval Božských, 1561